

TAJEMSTVÍ HOTELU WINTERHOUSE

Ilustrace
CHLOE BRISTOL

BEN GUTERSON

Tajemství hotelu Winterhouse

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ben Guterson
Tajemství hotelu Winterhouse – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAJEMSTVÍ HOTELU WINTERHOUSE

Věnováno
Rosalind, Jacobovi, Olivii a Natalii

WILFRED QUARLES: Odedávna se traduje, že do svatyně vede tajná chodba. Údajně je to uvedeno v deníku připisovaném Gustavu Placídesovi.

GENERÁL THRALE: Byl bych překvapen, kdybych se dozvěděl, že je to pravda. Byl bych však překvapen ještě víc, kdybych se dozvěděl, že to pravda není. Existence chodby mi připadá o to reálnější, oč víc je nepravděpodobná.

*Z Tajného zrcadla
Herberta Quaina*

TAJEMSTVÍ HOTELU WINTERHOUSE

Přeložila Eva Kadlecová

ČÁST PRVNÍ

**ZPÁTKY NA SEVER –
A PÁTRÁNÍ MŮŽE ZAČÍT
NA ZIMU**

PŘÍHODA V AUTOBUSE UDÁVAT

Alžběta Somersová seskočila ze schůdků autobusu a ocitla se až po kotníky ve sněhu. Byla v půli cesty ke dveřím malé cihlové stanice, když ji zarazil šokující pocit jistoty: *Někdo mě hledá.*

„Alžběta Somersová?“ prořízl mrazivý ranní vzduch čísi hlas. „Je tu Alžběta Somersová?“

Ohlédla se zpátky k autobusu. Tyhle věci – tušení, předtuchy, *pocit*, že se něco chystá odehrát – se jí stávaly tak pravidelně, že už ji ani nepřekvapovaly. U dveří autobusu postával mladý muž ve stejné modré uniformě jako řidič. Rozhlížel se po pasažérech, kteří vystupovali, aby si protáhli nohy, a v ruce držel obálku.

„Je tu někde Alžběta Somersová?“ zopakoval pán a pátravě se díval kolem.

Alžběta zvedla ruku. „Tady jsem.“

„Á,“ odtušil pán a došel k ní. „V tom případě tohle patří vám.“ Podal jí malou obálku – takovou, v jaké dostanete od babičky poděkování za dárek – a připojil: „Byla pro vás připravená na stanici.“

Alžběta si prohlížela obálku a přemýšlela, kdo ji tady mohl nechat, kdo mohl vědět, že cestuje do hotelu Winterhouse a že právě tady si autobus udělá desetiminutovou zastávku, a vtom si uvědomila, že ani nepoděkovala. Zvedla zrak, ale muž byl pryč. *To je divné*, pomyslela si. Jediní lidé, kteří o její cestě věděli, byli teta Purdy a strýc Burlap, se kterými strávila osm nešťastných let v pošmourném městečku Drere. Byla šťastná, že od nich mohla na vánoční prázdniny odjet – stejně jako před rokem, kdy se do Winterhousu rozjela poprvé –, a teď dostala strach, že by v obálce mohla na poslední chvíli najít třeba výzvu, ať se vrátí do jejich omšelého domku.

Kromě nich a jejího dobrého kamaráda Freddyho Knoxe věděl o její cestě už jen jediný člověk – Norbridge Falls. Norbridge byl majitelem hotelu Winterhouse, a jak se Alžběta dozvěděla ve Winterhousu přesně před 353 dny (o takových věcech měla vždycky dobrý přehled), také její dědeček. Byla si naprosto jistá, že o tom, že se právě ona bude právě v tuto dobu nacházet právě v tomto autobuse, nikdo jiný nemohl mít ani potuchy.

Alžběta roztrhla obálku a vytáhla z ní kartičku, na níž bylo napsáno následující:

Drahá Alžběto – všichni se velice těšíme, že Tě opět uvidíme ve Winterhousu! Udělej pro mě prosím jednu věc: Vystup na předposlední zastávce před Winterhousem v městečku Havenworth a přijď za mnou do kavárny U Stříbrné jedle. Měla bys dorazit akorát k obědu. Takže se rovnou najíme! Netrpělivě očekávám Tvůj příjezd a tak dále a tak podobně.

Tvůj dědeček Norbridge

Alžběta si porovnala brýle, podívala se na hlouček cestujících u autobusu a snažila se v sobě potlačit pocit zmateného zklamání. Samozřejmě byla ráda, že se zase uvidí s Norbridgem, a prohlédnout si Havenworth také nebude špatné – ale proč se nemůžou sejít přímo ve Winterhousu, kam už se tak hrozně těší? K čemu to čekání, když se můžou klidně shledat přímo v hotelu?

Přečetla si dopis ještě jednou, vrátila ho do obálky a rozhodla se, že nad tím může přemýšlet, až si sedne zpátky do tepla. Vydala se na stanici, aby si koupila horkou čokoládu a balíček sušenek. Strýc a teta ji včera večer nejen odvezli na nádraží v Drere, takže nemusela jít pěšky jako vždycky, ale ještě jí na dlouhou cestu vlakem a autobusem do Winterhousu dali celých deset dolarů. Jejich velkorysost (neboť to byla zdaleka největší suma, jakou kdy od nich Alžběta dostala) ji překvapila stejně jako náznak smutku, který z nich vycítila. Celé to bylo tak podivné a tak nepodobné těm dvěma, že vůbec

nevěděla, co si o tom má myslet. A teď jí zbývalo ještě sedm dolarů třicet šest centů a měla hlad.

Pět minut nato se Alžběta vrátila do autobusu. Vykročila ke svému sedadlu, ale zjistila, že na něm sedí chlapec asi stejně starý jako ona. Knížku, kterou si po cestě četla – *Tajemství zámku Northaven* od Damiena Crowleye – a kterou nechala ležet na sedadle, aby bylo jasné, že je obsazené, nikde neviděla. Zůstala stát v uličce a čekala, až se na ni chlapec podívá. Do čela mu padaly černé vlasy, takže mu neviděla do tváře, na sobě měl černý vlněný kabát a byl tak zabraný do nějaké hry ve svém mobilním telefonu, že nic jiného nevnímal.

Vtom nastartoval naftový motor a autobus se začal otrásat. „Všichni na svá místa, prosím!“ zavolal řidič.

„Myslím, že mi sedíš na místě,“ pravila Alžběta tím nejzdvořilejším tónem. Chlapec nezvedl oči, a tak to zkusila znovu. „Promiň, ale sedíš na mém sedadle.“

Chlapec pomalu zvedl hlavu. Tvářil se otupěle a vyzývavě, jako by naznačoval, že se Alžběta spletla, ale že je ochotný jí to prominout. „Co?“ řekl jen.

„Moje místo,“ zopakovala Alžběta a ukázala na polici nad jeho hlavou, kde ležel její batoh. „Tady jsem seděla já.“

„Je na něm snad tvoje jméno?“ ozvalo se ze sedadla za chlapcem. Alžběta se tam podívala a uviděla rozložitou ženu v bílém kožešinovém kabátě, která na ni upřeně hleděla. Vedle ní se nabubřele mračil muž s holou hlavou a tenkým knírkem.

„V tomto autobuse nejsou žádné místenky,“ řekl ten muž. Pak přikývl na ženu vedle sebe, která se na něj pyšně usmála.

Alžběta se rozhlédla po cestujících na protějších sedadlech. Byla si jistá, že jí někdo z nich dosvědčí, že jí ten kluk opravdu zasedl místo, jenže všichni dělali, že ji nevidí. Zhluboka se nadechla. „Máte pravdu, že na sedadlech žádná jména nejsou, ale přímo tady mám svůj batoh, protože na tom sedadle sedím už od rána, kdy jsem nastoupila, a taky jsem tam měla položenou knížku.“

Chlapec hleděl pořád stejně netečně. Zdálo se, že je tomuto rozptýlení ochoten věnovat nanejvýš několik dalších vteřin, než se vrátí ke své hře.

„Rodney,“ prohlásila žena v bílém kabátě, „zůstaň, kde jsi.“ Potom se na Alžbětu falešně usmála. „Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Je tu spousta dalších míst.“ Muž vedle ní se ještě víc zakabonil.

Kluk jménem Rodney se vrátil ke svému telefonu. „Jasně, mami,“ řekl a zív.

Alžběta se rozhlédla po autobusu. „Je tu spousta dalších míst,“ souhlasila, „a jistě i příjemnějších lidí. Takže mi prosím vrať mou knihu a já si s radostí přisednu.“

Rodney se na ni znovu milostivě podíval a líným pohybem otočil hlavou ze strany na stranu. „Žádnou pitomou knížku jsem neviděl,“ řekl, hrábl vedle opěrky a něco nahmatl. „Teda jestli nemyslíš tohle.“ Zvedl její knihu a podržel ji ve vzduchu, jako by jí ukazoval kus hadru, který právě vytáhl ze stoky.

Alžběta rychle chňapla po knize a prohlédla ji, jestli snad není poškozená. Cítila, jak se jí hrne krev do tváří a zrychluje tep. „Děkuji!“ štekla příkře, natáhla se pro svůj batoh a sundala ho z police. „S tebou bych rozhodně sedět nechtěla!“

„To je ale hubatá holka!“ zahlaholila žena v bílém kabátě.

„Tak už se všichni posad'te,“ zavolal znovu řidič autobusu. „Odjíždíme.“

Alžběta si hodila batoh přes rameno. Celá se třásla vzteky. „Doufám, že ze sebe máte radost,“ řekla, protože ji nic lepšího nenapadlo. Dokráčela k zadním sedadlům a snažila se nevyslovit nahlas všechny nadávky, které se jí draly na jazyk, když zaslechla, jak ten muž říká ženě: „Neměla ta holka knížku od Damiena Crowleyho?“

Ta poznámka Alžbětu zaskočila. Když se usadila na nové místo, měla tolik práce s tím, aby se uklidnila, že málem zapoměla na dopis od Norbridge.

Asi za dvacet minut se vrátila k *Tajemství zámku Northaven*, ale každou chvíli ji ze čtení vyrušoval vztek, že ji ti sprostáci takhle připravili o místo. *Měla jsem jim říct: „Je jedno, jestli je na sedačce moje jméno, protože stejně vypadáte, jako že neumíte číst,“* pomyslela si ještě Alžběta a znovu se pokusila na to celé zapomenout. Dokonce ji napadlo, že si vyndá zápisníček a nadepíše v něm nový seznam, třeba něco jako „Co říct, když se k tobě lidi chovají neurvale“, ale brzy to zavrhla.

Psaní seznamů byla dovednost, kterou během let dovedla k dokonalosti. Zaplnila už tři a půl zápisníku

seznamy jako: „Cizí města, kde chci jednou bydlet aspoň rok“, „Nejlepší sušenky, co jsem kdy ochutnala“, „Náhodná pravidla, která si vymýšlí teta Purdy a potom na ně zapomíná“, „Učitelé v mojí škole, kteří ve skutečnosti nesnášejí děti“ nebo „Domy v Drere, které potřebují opravit nebo namalovat nebo zbourat“ (prvním bodem posledního seznamu byl „Ten, kde bydlím já“). V posledním roce se však její seznamy začaly měnit. Zatímco dříve ji nekonečně fascinovaly věci jako „Oblíbené sladkosti“ nebo „Nejhezčí panenky“, nyní zjistila, že o ně ztrácí zájem a místo toho píše seznamy jako „Nejnebezpečnější obědy“, „Lidské řeči, které mi dříve připadaly super, ale teď mi super nepřipadají“ nebo „Věci, co dělají holky ve škole, jen aby byly oblíbené“. Před pár měsíci, když nastoupila do šesté třídy, dokonce zahájila nový seznam nadepsaný „Kluci ve škole, se kterými bych možná mohla kamarádit“, jaký by ji v předchozích letech ani nenapadlo vytvořit.

Alžběta si povzdechla, šlehla očima k Rodneymu a jeho rodičům a vrátila se ke knize, kterou jí před rokem daroval Norbridge a kterou už jednou přečetla. Stejně jako když jela do Winterhousu minule, měla s sebou Alžběta na cestu několik knih včetně tří vypůjčených ve školní knihovně. Milovala čtení a milovala knížky. Vlastně jeden z hlavních důvodů, proč se návratu do Winterhousu nemohla dočkat, byla jeho obří knihovna, největší, jakou kdy viděla, a tamní laskavá knihovnice stará asi jako Norbridge, Leona Springerová, se kterou se Alžběta stihla hodně sblížit. Taky se moc těšila na

Freddyho, kterého poznala vloni o Vánocích. Rodiče ho do velkého hotelu posílali pravidelně a letos se to mělo stát znovu. Freddy byl nejchytřejší kluk, jakého kdy poznala, a jediný, se kterým se kdy kamarádila. Psali si po celý rok, každý měsíc si vyměnili nejméně dva nebo tři e-maily.

„Za jak dlouho budeme ve Winterhousu?“ přerušila Alžbětino vzpomínání něčí hlasitá otázka. Rodney, ten kluk, co jí zabral sedadlo, natahoval hlavu do uličky a otáčel se na rodiče.

„Už jen pár zastávek,“ odpověděl mu hlas jeho matky. „Hraj si tu svou hru a mě s tátou nech odpočívat.“

Rodney se podíval z rodičů na Alžbětu. „Tři týdny ve Winterhousu. A nikdo mě nebude otravovat.“

„Ano, Rodney,“ ozval se hlas jeho otce. „A teď si hled' svojí hry a buď zticha.“

Rodney se na Alžbětu zákeřně usmál a nato jí jeho hlava zmizela z dohledu.

No výborně, pomyslela si Alžběta. Takže ten kluk a jeho rodiče jedou taky do Winterhousu. Protáhla se, odložila knížku vedle sebe a položila si dlaň na svetr v místech, kde se ukrýval přívěsek na řetízku. Bylo to to jediné, co jí zůstalo po mamince: indigově modrý mramorový kroužek ve stříbrném rámečku s vyrytým slovem „Víra“.

Doufám v další nádherné prázdniny ve Winterhousu, pomyslela si toužebně.

Před rokem se dozvěděla, že její maminka – která i s tatínkem údajně zahynula při nehodě ohňostroje na oslavě Dne nezávislosti – byla Norbridgeovo jediné

dítě. Znamenalo to, že Alžběta byla jedním z posledních žijících příslušníků rodu Fallsových. Norbridge jí proto slíbil, že nějak zařídí, aby se do Winterhousu mohla vrátit natrvalo. A když se před jedenácti měsíci vrátila do Drere, myslela si, že bude zpátky v hotelu za několik týdnů. Jenže věci se nevyvíjely, jak doufala. Zima skončila a přišlo jaro a potom léto, a přestože se na to Alžběta snažila zavést řeč s tetou a strýcem – kteří se chovali, jako by neměli ponětí, o čem mluví –, něco se muselo nejspíš pokazit a ona zůstala celý rok v Drere. Byla to pro ni hádanka a taky ohromné zklamání. Jedinou mírnou útěchou jí byl dopis od Norbridge, který přišel v nejdelší den roku. Informoval ji, že nastaly jisté „nepředvídané a spletné právní komplikace“, které mu prozatím brání v tom, aby se mohla natrvalo vrátit zpět do Winterhousu.

Budu se tento problém nadále snažit vyřešit, napsal Norbridge, nicméně v každém případě dohlédnu na to, abys nás přijela navštívit na tři týdny vánočních prázdnin.

Alžběta byla z toho všeho zklamaná a trochu naštvaná, ale aspoň v tom posledním Norbridge dodržel slovo. Nevěděla přesně, jak Norbridge tetu Purdy a strýce Burlapa přesvědčil, aby ji na cestu pustili, ale jisté bylo, že nyní míří zpátky na místo, kde před rokem vyřešila záhadu kolem tajemné kouzelné knihy ukryté v knihovně. Byla to kniha – přesně řečeno Ta Kniha, jak ji znaly celé generace rodu Fallsových –, kterou spoustu let marně hledala Norbridgeova sestra-dvojče, zlá Gracella Wintersová. A právě Alžběta dokázala Gracellu porazit – svým důvtipem a jistou *mocí*, kterou v sobě objevila...

„Za patnáct minut budeme v Havenworthu!“ zavolal řidič a přerušil tak Alžbětino vzpomínání.

Letmo se podívala k regálu na zavazadla, který se táhl po celé délce autobusu. Na kraji měl nalepený nápis Pokládejte věci opatrně! a Alžběta v duchu přeskupila písmenka prvních dvou slov na „jepice odkvetla“. Anagramy ji fascinovaly odjakživa a někdy se jí stávalo, že si je její hlava vymýšlela sama od sebe. K těm nejoblíbenějším, o které se podělila s Freddym, když se poprvé setkali, patřilo její vlastní jméno Alžběta Somersová. Dalo se změnit na „masožravé eso blat“. Od té doby přišla ještě na „osvěžme albatrosa“, což jí připadalo možná i lepší.

Nad samolepkou, a přímo nad Rodneyho hlavou, ležel jeho olezlý batoh s maskovacím vzorem. Alžběta si všimla, že ho Rodney strčil do regálu ledabyle a batoh se s poskakováním autobusu nebezpečně sune k okraji.

Moc, která se u Alžběty poprvé objevila před rokem, spočívala mimo jiné v tom, že když si vyprázdnila mysl a pozorně se soustředila, dovedla – ke svému úžasu – pohybovat s věcmi. Přesněji řečeno, když chtěla a opravdu se silně koncentrovala, mohla zařídit, aby se na stole převrhla sklenka nebo aby se na zemi převrátila bota, nebo dokonce aby vypadla knížka z poličky. Právě tato schopnost Alžbětu – a celý Winterhouse – před rokem zachránila před Gracelliným zlem, protože Alžběta ji v klíčový okamžik použila k tomu, aby Gracelle vytrhla z rukou Tu Knihu. Později se Alžběta od Norbridge dozvěděla, že každý člen rodiny Fallsových ovládal

určitou jedinečnou schopnost; a Norbridge ji také varoval, že tuto moc není radno zneužívat k sobeckým nebo nepatřičným účelům. Ale teď, po cestě do Winterhousu a s přesvědčením, že by snad nemuselo být tak hrozné se Rodneymu trošku, maličko pomstít, ji začalo velice zajímat, jestli by dokázala o pár centimetrů pohnout jeho batohem – prostě jen tak, aby Rodneymu spadl na hlavu.

Zadívala se na batoh. Cítila, jak se jí vyprazdňuje mysl a rozostřuje zrak. Bez hnutí upírala oči na zelený ruksak a v břiše ucítila nepatrné mravenčení. Batoh nad Rodneyho hlavou se zachvěl – tak lehce, že by si toho nemusel všimnout ani člověk, který by se na něj zrovna díval. Alžběta se nepřestávala soustředit a batoh začal pomaličku sjíždět z regálu.

KAPITOLA 2

VYSLECHNUTÁ ROZMLUVA TORZA

Pozor!“ zaječela Rodneyho matka ve chvíli, kdy se batoh definitivně zřítil na hlavu jejího syna.

Na varování bylo ale pozdě. Batoh s křupavým žuchnutím přistál Rodneymu na hlavě. Rodney začal rvát, jako by ho na nože brali. On i jeho rodiče začali v nechápavém vzteku mlátit kolem sebe rukama a hulákat tak, jako by právě všichni tři zahučeli do bazénu.

„Zůstaňte prosím na svých místech!“ křikl na ně řidič. Rodneyho rodiče ještě nějakou chvíli zlostně protestovali, že jejich synka postihla strašlivá nehoda, ale zanedlouho se konečně utišili. Alžběta se chopila knížky, předstírala, že si čte, a snažila se nesmát. Rodneyho otec se co chvíli starostlivě díval vzhůru, jako by se měl střechou autobusu prohnat každým okamžikem kus skály, a sám Rodney si nemohl pomoci a v jednom kuse se kradmo rozhlížel, jako by se snažil přijít na to, kdo

si z něj udělal tak krutou legraci. Po chvilce se pomalu otočil dozadu a zlostně se podíval na Alžbětu. Jeho korálkové oči jasně prozrazovaly jistotu, že ona s tím má něco společného. Zvedla knížku o kousek výš, aby jí neviděl do očí, ale dala si dobrý pozor, aby Rodneymu neunikl spokojený úsměv na jejích rtech.

Deset minut nato si Alžběta v duchu pogratovala, že při vystupování z autobusu dokázala Rodneymu a jeho rodičům nic nepovědět a ani se na ně nepodívat. Rozhlédla se po Havenworthu, malém městečku ležícím jen několik mil od Winterhousu. Autobus ji vysadil u rozlehlého náměstí. Uprostřed stál bílý altán a v něm malý orchestr právě hrál valčík. Okolo poslouchal a smál se a klábosil dav nejméně stovky lidí. Altán zdobila zářící světla všech barev a další světýlka byla rozvěšená po ohromných jedlovcích na obou stranách, takže celé náměstí od rána do večera zářilo jako samy Vánoce. V blízkosti besídky se tyčil nízký pahorek, po němž se před očima svých rodičů proháněly děti na sánkách nebo kusech lepenky. Ulici lemovala řádka pestře osvětlených obchůdků. Byly upravené a sálala z nich atmosféra horského městečka. Měly dekorativní skleněná okna a zdobné okenice a jména jako Alpenhaus nebo Kringelhut. Alžběta sice ještě neušla ani pět kroků od zastávky, ale v duchu už si dala za úkol přidat Havenworth ke svému seznamu „Oblíbených měst“.

Zvedla zrak k nebi. Na pozadí strmých hor, které vyrůstaly téměř přímo za městem, se začal snášet lehký sníh. Ulice lemovaly hromádky odklizeného

sněhu a vzduch byl nad očekávání mnohem chladnější. Zachumlala se do bundy. Hudba dohrála, dav zatleskal a přes ulici směrem k Alžbětě vykročil hlouček lidí. Alžběta se zeptala paní, která vedla za ruku malou holčičku, na cestu ke kavárně U Stříbrné jedle.

„Zatoč hned za druhým rohem,“ ukázala jí paní. „Nemůžeš to přehlédnout.“

Po cestě ke kavárně potkávala Alžběta podobné zástupy lidí jako na náměstí a teprve pak si uvědomila, že Havenworth je mnohem větší, než si myslela. Ve dvou blocích minula dva obchody s čokoládou, hračkářství a malý krámk s cedulí Světoznámá chapelarie, kde se vyráběly klobouky. Povšimla si také knihkupectví – Harley Dimlow a synové, knihkupci – a měla sto chutí do něj aspoň nakouknout. Nechtěla však přijít pozdě na schůzku s Norbridgem, a navíc si říkala, že ho po obědě jistě přemluví, aby se do obchodu podíval s ní. Potom konečně došla ke kavárně U Stříbrné jedle. Setřepala si z vlasů sněhový poprašek a vklouzla dovnitř. Kavárna byla prostorná a světlá, její stěny se tyčily vysoko ke stropu a byly pomalované tolika obrázky ptáků – sojek a ořešníků a sov a vrabčáků a káňat –, že si tu víc než v kavárně připadala jako ve voliére nebo živoucím pestrobarevném lese.

„Posadíte se u nás, slečno?“ Alžběta odtrhla oči od těch oslnivých stěn a zjistila, že před ní stojí hnědovlasý pán v kuchyňské zástěře.

„Vlastně se tu mám sejít s dědečkem. Už by tady měl být.“

Pán se jí uklonil, elegantním pohybem ruky pokynul do prostoru za sebou a vyzval ji, aby ho následovala. „Pojďte, prosím, dál. Nikdy bych si nedovolil bránit shledání mladé dámy s milovaným dědečkem.“

Alžběta se zasmála a prošla kolem něj. Norbridgeův hlas uslyšela ještě dříve, než zatočila za roh do malého salónku na samém konci kavárny.

„Nedá se říct, že by se přímo něco *přihodilo*,“ vykládal. „Ale raději budu ve střehu. S těmihle věcmi člověk prostě nikdy neví. Myslí si, že ví, a pak se něco stane, a on už jen ví, že vlastně nic neví.“

Alžběta se zarazila. Dědeček s někým mluvil. A přestože jedna její část věděla, že by měla jít za roh a pozdravit ho, ta druhá cítila neodolatelnou zvědavost se dozvědět, o čem si povídají. Norbridge patřil k těm nejklidnějším a nejvyrovnanějším lidem, jaké kdy poznala, a přece ji něco z té krátké rozmluvy, kterou náhodně vyslechla, podivně znepokojilo. A tak tiše stála a poslouchala.

„Ostražitost je nutná, ano,“ odpovídal teď druhý hlas – hlas muže –, „ale pokud se nic nepřihodilo, nejsi poněkud příliš opatrný?“

„Nejsem si jistý, jestli v tomto případě existuje něco jako přílišná opatrnost,“ oponoval Norbridge. „Pokud je tady sebemenší možnost, že by se mohla opět o něco pokusit.“

„Ale nemáš přece nic víc než další z těch svých mlhavých *pocitů*. Nechci podceňovat sílu tvé intuice, můj příteli –“

„Navlas přesně totéž jsem cítil ve stejnou dobu před rokem, a všichni víme, jak to dopadlo.“

I když Alžběta dědečka nešpehovala déle než minutu, už teď se za to zastyděla. Nadhodila si batoh na rameni a vykročila za roh.

Před ní seděl u stolu černovlasý pán v kulatých brýlích a těžkém hnědém obleku. Zvědavě se na ni podíval a v tu chvíli se k ní otočil i Norbridge. Jakmile jeho laskavé oči spočinuly na Alžbětě, vstal a sevřel ji v široké náruči.

„Moje drahá, moje drahá,“ špitl Norbridge. Alžběta zahodila batoh na zem a také ho pevně objala. „Tak ses vrátila.“

„Norbridgi,“ usmívala se Alžběta. „Jsem tak ráda, že tě vidím!“

Stála a pevně ho tiskla a cítila, jak z ní rázem vyprchává všechna nejistota. Vůně kouře doutnajícího dřeva z jeho kabátu a sevření silných paží v ní probudilo nejméně dvakrát větší radost, než si předem představovala.

Potom ji Norbridge pustil a poodstoupil o krok jako člověk, který si prohlíží obraz z odstupu. „No podívej se na sebe! Totiž, ty se na sebe podívat nemůžeš. Ale zato já se na tebe dívám a vidím, že vypadáš stejně krásně jako vloni a že jsi ještě více alžbětovatější. Neuvěřitelné! Jak jsi to dokázala?“

Alžběta se neubránila smíchu. A Norbridge se svou sněhobílou bradkou a zdravě červenými tvářemi, v tlustém kabátě a vysoko zašněrovaných pracovních botách se smál také.

„I ty vypadáš výborně,“ oplatila mu Alžběta a hned si ho představila na ranní procházce nebo jak štípá dříví do krbu. „Úplně norbridgeovatě!“

Norbridge natáhl paži a pod těžkými záhyby svrchníku zatnul biceps. „Pracuju na tom!“ Potom paži spustil a ohlédl se za sebe. „Ale jaký jsem to nezdvořák! Alžběto, chci tě seznámit s profesorem Egilem P. Fowlesem, jedním z nejvěhlasnějších – ne, musím se opravit – nejvěhlasnějším znalcem egyptských hieroglyfů v celém severním regionu a ředitelem naší místní školy. Přestože v našich šachových bitvách mě za celý život pokořil jen několikrát.“

Pán v kulatých brýlích se zatvářil odevzdaně, usmál se a přikývl. „Tvůj dědeček je vznešený člověk,“ pravil profesor Fowles, „i když zapomněl upřesnit, že naše životní skóre je 617 vítězství pro mne a 409 pro něj. Ve fascinujícím oboru hieroglyfů jsem také pouze amatér, ale pokud jde o službu naší nádherné škole zde v Havenworthu, jsem vinen v plném rozsahu.“ Vstal a natáhl k Alžbětě ruku: „A je mi velkým potěšením se konečně setkat s proslulou Alžbětou Somersovou. Tvůj dědeček sotvakdy vysloví dvě věty za sebou, aby v nich nebyla nějaká chvála na tebe. Víím, že je moc šťastný – že jsme všichni moc šťastní –, že tě můžeme opět přivítat ve Winterhousu.“

Alžběta byla jeho přivítáním a shledáním s dědečkem tak rozjařená, že nevěděla, jestli se rozesměje, nebo rozpláče. Ještě když potřásala rukou profesoru Fowlesovi, položila si druhou dlaň na jamku pod krkem,

kde se ukrýval její přívěsek. „Velice ráda vás poznávám, pane. Celý rok jsem nemyslela na nic jiného, než jak se vrátím do Winterhousu.“

Norbridge sáhl k židli u vedlejšího neobsazeného stolku a chystal se ji přitáhnout. „Tak se k nám posad', ať si můžeme všechno povědět.“

Ale Egil P. Fowles před sebou zamával rukama, jako by odháněl chomáč mlhy: „Prosím, posad' se na moje místo. Já už opravdu musím jít. Jestli nebudu doma za,“ zvedl si k očím zápěstí s hodinkami, „za sedm minut, má žena zamkne a nepustí mě dovnitř.“

Norbridge se na přítele zahleděl a na okamžik vypadal, že se rozhoduje, co mu má říct. Oba pánové se na sebe dívali a Alžběta vycítila, že mezi nimi proběhlo cosi opatrného a spikleneckého. Byl to pohled, který říkal: *To, co jsme si pověděli, si nechme pro sebe.*

„Nechtěla jsem vás vyrušit v rozhovoru,“ řekla Alžběta.

Norbridge mávl rukou: „Ále, nemluvili jsme o ničem důležitém,“ odvětil nenuceně. „Jen ty samé staré tlachy jako před čtyřiceti lety.“

„Tak, tak, tak!“ přikyvoval horlivě profesor Fowles a nervózně se přitom zasmál. „Jen staré povídky, pravěké historky a zašlá sláva dvou strejců. Staré dobré časy, vid', Norbridgi? Co my dva jsme spolu zažili!“ Mírně zavrtěl hlavou a nostalgicky si povzdechl. Potom znovu natáhl dlaň k Alžbětě: „Tak tedy, doufám, že se brzy uvidíme ve Winterhousu. Rád jsem tě poznal – a teď už musím jít.“

Pozdravil ještě Norbridge a zmizel za rohem.

„Můj drahý přítel,“ posteskl si Norbridge a dál se díval do prázdna, které zůstalo po profesoru Egilu P. Fowlesovi. „Můj nejdražší přítel. A taky člověk, který odmítá uznat, kolikrát ode mě dostal šachmat.“ Otočil se k Alžbětě a pokynul k prázdné židli. „A teď tu mám tebe.“

„Opravdu doufám, že jsem vás nevyrušila.“

Norbridge zavrtěl hlavou. Potom jí sáhl za ucho a vzápětí jí před očima držel maličkou růžičku.

„Kouzlit umíš pořád výtečně!“ ocenila Alžběta a kytičku si vzala.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Norbridge, ale než stihla odpovědět, zavelel: „Pojďme se najíst!“

KAPITOLA 3

NEČEKANÁ ODHALENÍ NÁHODA

Zatímco si Alžběta pochutnávala na sendviči s vajíčkovou pomazánkou a Norbridge na bagetce s mozzarellou a rajčaty se třemi šálky čaje, vyprávěla Alžběta o celém uplynulém roce – tedy o jedenácti měsících, které uběhly od jejího odchodu z Winterhousu. Pověděla dědečkovi o škole (naprosto nezajímavé s výjimkou doby strávené v knihovně), o životě v Drere (čím dál nudnější, zvláště po návštěvě Winterhousu) a o strýci a tetě (už ne tak zlé jako dříve, ale stále velmi nepříjemné). Zažila chvíle, kdy jí uplynulý rok připadal nekonečný, kdy se týdny oddělující ji od návratu do Winterhousu táhly nejpomaleji za celý její život; ale teď když o tom čase vyprávěla Norbridgeovi, měla dojem, jako by celý rok utekl jako voda. Avšak to, nač se ho toužila zeptat nejvíc – totiž jak je daleko se zařizováním, aby se mohla do Winterhousu přestěhovat natrvalo –,

zůstalo zatím nevyslovené. Alžběta si myslela, že se o tom Norbridge brzy zmíní sám, a také ho nechtěla přivádět do rozpaků.

„Říkáš, že teta a strýc už na tebe nejsou tak zlí?“ zeptal se Norbridge.

Alžběta si vzpomněla na včerejší odpoledne, kdy ji teta Purdy se strýcem Burlapem vezli na drereské nádraží. „Včera to vlastně bylo opravdu zvláštní,“ řekla. „Jeli se mnou, dívali se, jak nastupuju do vlaku, a když jsme se loučili, působili jaksi... *smutně*. Takhle jsem je ještě nikdy neviděla.“ Alžběta si s tím od té chvíle lámala hlavu.

Norbridge povytáhl obočí. „Třeba byli opravdu smutní. Podle mě musí být každý smutný, když od něj odjíždíš.“

„Na tři týdny? Já bych čekala, že to půjdou oslavit!“

Alžběta si myslela, že se tomu Norbridge zasměje, ale on jen seděl a díval se na ni, jako by věděl něco, co ještě neřekl.

„Když jsi před rokem odjížděla,“ pronesl potom, „požádal jsem tě, aby ses nad něčím vážně zamyslela. Pamatuješ si, co to bylo?“

Alžběta si loučení pamatovala dobře. Norbridge ji nabádal, aby se svou mocí zacházela opatrně, a teď měla pocit, že to plnila nejlépe, jak mohla. Sice se svými schopnostmi často experimentovala, když byla večer sama v pokojíčku – nechávala spadnout knihu ze stolu nebo převrátit botu na zemi –, a někdy dokonce mívala velkou chuť je použít, ale po celý rok dbala na to, aby se

o nich nikdo nedozvěděl. Je pravda, že jednou při hádce s tetou Purdy nechala Alžběta nadskočit talíř ve dřezu, čímž tetu i strýce vyděsila tak, že utekli do ložnice a nechali ji v kuchyni samotnou. A jednou se taky stalo, že se ve škole hrozně naštvála na Alana Kirpshawa a jeho neustálé urážky, že nechala převrhnout jeho podnos s obědem, takže mu skončilo v klíně kakao i miska chili. Ale podobné incidenty se stávaly opravdu vzácně a pokaždé k nim byla vyprovokovaná tak strašně, že se to snad dalo i omluvit.

„Pamatuju,“ odpověděla proto. „Řekl jsi mi, že všichni z rodu Fallsových mají určitou moc a že je důležité, abychom s ní zacházeli moudře.“

„A poslechla jsi mě?“

Vzpomněla si, jak před hodinou nechala Rodneymu spadnout na hlavu batoh. „Asi v devadesáti devíti procentech případů.“

„Tak se zkus dostat na sto,“ mrkl na ni Norbridge. „Vím, že to není snadné. Taky se mi stalo, že když jsem o něčem ‚diskutoval‘ s nějakým náročným hostem, měl jsem sto chutí nechat mu spadnout kalhoty nebo mu trošku, *trošičku* zkroutit brýle na nose. Ale já tyhle věci pochopitelně dělat nesmím. Moje sestra se tím nechala strhnout a víš, kam ji to přivedlo. Temné, ničivé šílenství a utrpení a... a podobně.“

Alžběta si uvědomovala, že v uplynulém roce se odehrálo několik zvláštních okamžiků, kdy i ona pocítila nepatrnou jiskřičku tohoto pocitu „strhnutí“. Nejsilněji ji to zasáhlo přímo během souboje v knihovně, kdy ji

Gracella lákala, aby zradila Norbridge a Winterhouse a přidala se k ní. Ta možnost ji velice letmo – a velice zvláště – přitahovala, jakkoli se na ni snažila zapomenout.

„Rozumím ti,“ přikývla Alžběta a ukousla si ostružinového koláče. Momentálně totiž umírala touhou se zeptat, kdy se konečně bude moct přestěhovat do Winterhousu natrvalo – nebo jestli k tomu podle Norbridge vůbec dojde.

„Víš,“ rozpovídal se Norbridge, „když jsi minulý rok přijela a já jsem zjistil, jak byli tvá teta se strýcem spříznění s tvou matkou Winnie, začaly mi docházet některé věci.“

Alžběta seděla tiše jako pěna; toužila se dozvědět něco o rodičích.

„Ve Winterhousu budeme mít dost času, abych ti vysvětlil úplně všechno, ale tvoje teta a strýc mi pomohli zaplnit několik prázdných míst.“ Norbridge si pohladil bradku: „Vloni jsem ti řekl, že tvá maminka se rozhodla odejít z Winterhousu, protože měla pocit, že je v nebezpečí kvůli Té Knize a tomu, co by mohla napáchat Gracella. Myslela si, že by bylo nejlepší odejít a aspoň dočasně za sebou spálit všechny mosty. Úplně jsem s ní ztratil kontakt – ona to tak chtěla – a já se mohu jen domnívat, že to považovala za nejbezpečnější řešení.“ Odmlčel se. „Ale ono v tom bylo něco víc.“

Alžběta položila vidličku na stůl.

„Jednou se mi svěřila – to jí bylo třináct nebo čtrnáct let – že tu a tam ji... nevím, jak jinak to mám říct.

Zkrátka mi řekla, že příběh o Té Knize a Gracelle ji tu a tam velice láká.“

„Jak to myslíš, láká?“ zbystřila Alžběta ještě víc.

„Zlo je mocné,“ pravil Norbridge. „A taky velmi přitažlivé. Podle mě tím myslela to, že k ní promlouvala moc, kterou Gracella zastupovala.“ Předklonil se blíž a Alžběta si byla jistá, že teď velmi pečlivě volí slova. „Řekl bych, že je to úkaz, který pocítili a se kterým se potýkali mnozí z nás Fallsových. Podle mě Winnie chtěla, abych věděl, že má strach ze svých vlastních sklonů. A proto z Winterhousu raději odešla na tak dlouho, dokud si nebude jistá, že se jim dokáže ubránit.“

Alžběta tomu nerozuměla. Jako by jí Norbridge popisoval obraz dokončený jen z poloviny. „Zjistil jsi o ní něco víc?“

Norbridge sáhl do náprsní kapsy vlněné košile a vyndal z ní obálku. Z obálky vytáhl složený výstřížek z novin, naklonil se nad stůl a podal ho Alžbětě. „Podívej se. Tohle jsem našel před pár měsíci.“

Opatrně, jako když člověk vybaluje křehký dárek z jemného papíru, rozložila výstřížek na stole a vykulila oči na titulek článku: Otec a matka zahynuli při autonehodě, dítě přežilo. Rychle zvedla zrak a setkala se s Norbridgeovým pohledem. Pokynul jí dvěma prsty, ať čte dál. „Je to z místních novin v oblasti, kde bydleli tvoji rodiče.“

Alžběta se zhluboka nadechla a začala číst.

*17. prosinec 2009. V úterý po jedenácté hodině
noční obdržel integrovaný záchranný tým oblasti*

Northside anonymní telefonické oznámení o hořícím automobilu na silnici 17 pět mil východně od Verana. Záchranáři po příjezdu našli doutnající toyotu camry se třemi lidmi uvnitř. U Ferlanda Somerse, 28, a Winifred Somersové, 26, koroner konstatoval smrt. Ze zadního sedadla byla vyproštěna jejich dcera Alžběta, 4, která jako zázrakem neutrpěla žádná zranění.

„Netušíme, co mohlo nehodu způsobit,“ říká velitel zásahu William Bexley. „Máme podezření na mechanické selhání, protože nehody se neúčastnilo žádné jiné vozidlo. Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, myslel bych si, že auto smetlo ze silnice něco neviditelného.“

Vyšetřování nadále pokračuje. Děvčátka se až do vyhledání případných příbuzných ujme orgán na ochranu dětí.

Alžběta výstřižek otočila, ale nic dalšího už na něm nenašla. Přečetla si článek ještě jednou, přičemž se ze všech sil snažila, aby se jí do očí nenahrnuly slzy, a pak, aniž by se na něj podívala, ho vrátila Norbridgeovi. Cítila